

Arrest

nr. 69 527 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 mei 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kandahar-stad van de gelijknamige provincie. U bent Pashtun en bezit de soennitische geloofsovertuiging. U genoot geen scholing. U had sinds 17 of 18 jaar geleden een eigen kledingwinkel voor dames in het centrum van de stad Kandahar in de straat Rang Rezan. Twee jaar geleden werd uw broer, die tolk was, vermoord door de Taliban. Aangezien uw eerste echtgenote ook gestorven was huwde u met de weduwe van uw broer. Ongeveer anderhalf jaar geleden verhuisde u samen met uw moeder, vrouw en haar kinderen naar het dorp Mirbazar iets buiten de stad Kandahar, maar u bleef wel de winkel uitbaten. Uw vader bezat een klein huis in het dorp Ghargai in het district Panjwayi van de provincie Kandahar. Op een vrijdag gingen u en uw stiefzoon Qasem naar het huis in Panjwayi. U merkte op dat het huis op slot was en zowel u als uw zoon zagen dat er iemand in het huis leefde. Jullie gingen onmiddellijk naar de dichtsbijzijnde checkpoint om dat te melden. De politie arresteerde hierop twee of drie Taliban-leden die in het huis van uw vader aanwezig waren. Een week later ging u samen met uw vader opnieuw naar jullie huis in Panjwayi om te kijken of alles in orde was. Nadat jullie zagen dat er niets aan de hand was, keerden jullie met de taxi terug naar uw huis in Mirbazar. Onderweg werden jullie beschoten van op een motorfiets. Uw vader kwam bij dit schietincident om het leven maar u bleef ongedeerd. Nadat uw vader begraven was keerde u terug naar uw winkel in de stad Kandahar. Toen u diezelfde avond van uw winkel naar uw huis in Mirbazar terugkeerde, werd u opnieuw beschoten door twee gemaskerde mannen. U kon ontkomen en vluchtte uw huis in. U contacteerde uw neef, de zoon van uw oom langs vaderszijde, en vertelde hem uw problemen. U bleef één nacht bij hem waarop hij u de volgende dag naar Nimroz bracht en u het land verliet. U reisde via Iran en Turkije naar België. Op 15 september 2010 kwam u aan in België en diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U legde uw taskara voor ter ondersteuning van uw asielerlaas.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming geloofwaardig te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Kandahar-stad in de Afghaanse provincie Kandahar geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. 1 Zo bleek uw kennis over verschillende kernaspecten van het Afghaanse dagdagelijkse leven uitermate beperkt en fragmentarisch. Vooreerst werd vastgesteld dat u weinig of geen kennis bezat over de Afghaanse kalender en deze tevens helemaal niet kon hanteren doorheen het gehoor. U bleek niet te kunnen toelichten in welk jaar u Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 5) en slaagde er niet in het Afghaanse jaartal te noemen dat overeenstemt met het huidige kalenderjaar 2011 (CGVS, p. 4). Ook in welk jaar u werd geboren bleek u niet te weten (CGVS, p. 2). Verder kon u helemaal niet verduidelijken welke maanden in Afghanistan deel uitmaken van de winter en de lente (CGVS, p. 4). Ook als u gevraagd werd enkele koude maanden op te noemen, bracht u geen enkele naam van een maand naar voor (CGVS, p. 4). Uw gebrekkig praktische kennis van de Afghaanse kalender is erg opmerkelijk. Ook van een ongeschoolde asielloozer kan immers verwacht worden dat hij of zij een begin van kennis bezit wat de Afghaanse kalender betreft, te meer u als winkelier wel gebruik zal hebben gemaakt van deze kalender. Vreemd genoeg slaagt u er wel in om 11 van de 12 maanden correct op te sommen, wat het vermoeden versterkt dat deze kennis is ingestudeerd (CGVS, p. 4). U stelde verder correct dat het nieuwe jaar "Navruz" heet en dat het reeds voorbij is, maar wanneer deze feestdag dan wel plaatsvindt, kon u niet verduidelijken (CGVS, p. 4). Zoals algemeen geweten valt de eerste dag van het nieuwe jaar op 1 hamal. U wist correct dat 1 en 2 afghani muntstukken zijn, maar vergeet dat ook 5 afghani een muntstuk is en geen bankbiljet zoals u beweerde (CGVS, p. 4-5). U beweerde dat de kleur van het kleinste biljet lichtblauw was, de kleur van de lucht en dat de kleur van 500 afghani groen-blauw is (CGVS, p. 5). In werkelijkheid is de kleur van 10 afghani, het kleinste bankbiljet, geel-groen, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt. Het is vreemd dat u niet beter op de hoogte bent van de betaalmiddelen in Afghanistan daar u naar eigen zeggen al 17 jaar een winkel in dameskledij uitbaatte. Verder is het opmerkelijk dat wanneer u gevraagd werd naar uw verschillende woonplaatsen u eerst beweerde dat u nooit elders gewoond had dan in Kandahar-stad, district 2 (CGVS p. 3). Pas nadat u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u beweerde dat u vijf à zes jaar geleden verhuisde naar het dorp Mirbazar, buiten het centrum van Kandahar-stad (DVZ 17.12.2010), bevestigde u een tweede woonplaats te hebben gehad. U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS echter dat u slechts anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Mirbazar gewoond hebt (CGVS, p. 3) en niet de vijf à zes jaar zoals u eerder aangaf (DVZ 17.02.2010). Ook over de omgeving waar u woonachtig zou zijn geweest, bleef u op de vlakte. U wist correct een aantal wegen op te sommen die vanuit het plein Charsoo in het centrum van de stad Kandahar naar andere plaatsen gaan, maar in welke richting die wegen dan verder lopen wist u niet (CGVS, p. 7). U kon eveneens correct een aantal plaatsen situeren rond het centrum van de stad Kandahar, maar uw geografische kennis kon niet voldoende overtuigen. Zo wist u waar Shari Naw gelegen was, maar wanneer u verder gevraagd werd naar omliggende plaatsen rond het dorp Mirbazar waar u eveneens woonachtig was, beweerde u dat er wel huizen staan,

maar dat er geen andere plaatsen rond Mirbazar liggen (CGVS, p. 9). U kende plaatsen als Kubay, Bazarche en Kashtta Karghank niet (CGVS, p. 9). U kende wel een plaats Chah Bazar in het centrum van de stad, maar het dorp Bazarcha in de nabije omgeving van Mirbazar bleek u niet te kennen (CGVS, p. 9). Voorts is het opmerkelijk dat u de plaats Gondigan wel weet te situeren, maar dat u Kashtta Karghank niet kent. Beide plaatsen liggen nochtans naast elkaar in de nabije omgeving van zowel Kandahar-stad als Mirbazar, zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt (CGVS, p. 9). U noemde verder Boldak (Spin Boldak), Panjwai, Mirbazar district, Arghandab, Maiwand (Maywand) en Maruf als omliggende districten van Kandahar (CGVS, p. 10). In werkelijkheid is Mirbazar geen district in de provincie Kandahar en grenzen de districten Maruf, Maiwand en Spin Boldak niet aan Kandahar-district. Rekening houdend met het belang van de districten in de Afghaanse samenleving is uw gebrek aan kennis hieromtrent opmerkelijk te noemen. Voorts noemde u Helmand, Lashkar Gah en Keshk e Nakhod als omliggende provincies, (CGVS, p. 10). In werkelijkheid is Lashkar Gah geen provincie, maar een district van de provincie Helmand. Twee andere provincies (Zabul en Uruzgan) die aan Kandahar grenzen, noemde u dan weer niet, wat erg bevreemdend is. Voorts bleek u amper op de hoogte te zijn van de socio-economische situatie in uw regio. U verklaarde dat er een Chinees hospitaal was in Kandahar-stad in de buurt van Dand (CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er inderdaad een ziekenhuis in de buurt van Dand gelegen is. Dit betreft echter het Mirwais- ziekenhuis. Uit de informatie blijkt eveneens dat er nog twee ziekenhuizen aanwezig zijn in het centrum van de stad. U verklaarde dat er nog wel andere ziekenhuizen zijn in de stad, maar dat u de namen niet kent omdat u de borden niet kan lezen die er op hangen (CGVS, p. 10). Van iemand die beweert heel zijn leven in Kandahar te hebben geleefd en gewerkt, mag verwacht worden dat hij of zij iets meer toelichting kan geven over de mogelijke gezondheidszorgen in de stad. Er kan gesteld worden dat u de namen van dergelijke belangrijke gebouwen en instellingen wel zal hebben opgevangen, zonder dat u daarom zelf de naamborden moet kunnen lezen. Verder noemt u een aantal scholen op in de stad Kandahar, maar wanneer u gevraagd werd waar deze scholen gelokaliseerd zijn in de stad diende u te bekennen dat u dat niet wist (CGVS, p. 2 8). Dat u nooit die scholen gezien hebt omdat u niet naar school bent geweest is geen afdoende verschoningsgrond. Voorts verklaarde u dat u ooit een meisjesschool voorbij bent gewandeld in de stad in de buurt van Kherqa Sharif, maar de naam van die school is u dan weer geheel onbekend (CGVS, p. 9). U bleek verder de huidige provinciegouverneur bij naam te kennen en u wist dat hij een Pashtoun is, maar verder bleek u niet op de hoogte te zijn van een recente mislukte aanslag op het voertuig van de gouverneur (CGVS, p. 11). De vorige gouverneur was volgens u Asadullah Khalid, maar wanneer u gevraagd werd naar meer informatie over deze persoon diende u te bekennen dat u niets meer over hem wist. Ook het aantal jaren dat hij gouverneur was, wist u niet (CGVS, p. 11). U vergat hierbij dat Rahmatullah Raufi een aantal maanden gouverneur is geweest van Kandahar voor dat Tooryalai Wesa aangewezen werd als gouverneur. Voorts kende u Yousef Pashtun niet wanneer u die naam werd voorgelegd door het CGVS (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk daar hij van augustus 2003 tot 2005 gouverneur is geweest van Kandahar. Bij de vraag of u Maulvi Abdullah Fayyaz kende antwoordde u van hem gehoord te hebben, maar wat u dan had gehoord kon u niet uitleggen (CGVS p. 11). U kende eveneens de burgemeester van Kandahar-stad bij naam, maar buiten het feit dat hij een Pashtoun is en in het buitenland heeft verbleven, wist u niets over hem (CGVS, p. 11). Van een eveneens mislukte recente aanslag op hem wist u blijkbaar niets. Wanneer u gevraagd werd welke partij er het sterkst aanwezig is in Kandahar-stad en of u voorbeelden van politieke partijen kon opnoemen verklaarde u niets te weten over dergelijke zaken (CGVS, p. 12). Het uiterst merkwaardig dat u nog nooit de naam van een partij actief in Afghanistan zou gehoord hebben. U voegde hier wel aan toe dat de Alikozai-stam, de stam waaruit u afkomstig bent, heel sterk aanwezig is in uw regio (CGVS, p. 12). Als u gevraagd werd wat u hiermee bedoelde geeft u aan dat deze stam belangrijke invloedrijke personen heeft in de regering en bij de Taliban (CGVS, p. 12). Vreemd genoeg diende u echter te bekennen dat u van deze belangrijke personen geen specifieke namen kan geven en dat u dat gewoon gehoord heeft (CGVS, p. 12). Het is eveneens merkwaardig dat u beweerde dat de Taliban acht of negen jaar aan de macht waren in Afghanistan, maar dat u zich de jaren wanneer dat was niet meer kan herinneren (CGVS, p. 12). In werkelijkheid duurde het Talibanregime slechts vijf jaar van 1996 tot en met 2001. Belangrijke Talibancommandanten in Kandahar kon u trouwens niet noemen, wat uitermate vreemd is gezien Kandahar toch bekend stond als het Taliban-bolwerk (CGVS p. 12). Als u gevraagd werd een aantal veiligheidsincidenten op te noemen die zich in uw regio hebben voorgedaan verwijst u enkel naar een aanval op de Amerikanen dat anderhalf jaar geleden plaatsvond in Senzeri, een plaats buiten het centrum van de stad (CGVS, p. 7). Volgens uw verklaringen waren er heel veel slachtoffers en doden en hoorde u dat het om een zelfmoordaanslag ging (CGVS, p. 7). U kon niet verduidelijken hoeveel doden er vielen. Over het incident waar u het over hebt, is echter niets terug te vinden in de objectieve informatie. Wanneer u gevraagd werd of u nog voorbeelden van dergelijke incidenten kon geven, verklaarde u dat de aanslag in Senzeri de grootste was en dat er verder veel andere en kleinere incidenten plaatsvonden (CGVS, p. 8). U was wel op de hoogte van een grootschalige ontsnapping uit de Sarpoza-gevangenis in Kandahar-stad, maar slechts nadat er uitdrukkelijk gevraagd werd naar incidenten die daar plaatsvonden kon u hier enige toelichting over geven (CGVS, p. 8). Tenslotte hebt u nog nooit gehoord van Malali Kakar, de eerste vrouwelijke politieagente uit Kandahar die gedood werd in een aanslag in 2008 (CGVS, p. 10). Het is erg verwonderlijk dat u niet meer informatie kan geven over de veiligheidssituatie in Kandahar, gelet op de onveilige situatie aldaar. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in

Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, waardoor ook uw asielrelaas op zich ongeloofwaardig is. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. 3 Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zo legde u een taskara voor ter staving van uw identiteit. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. Deze taskara volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. "II. UITEENZETTING VAN MIDDELEN

De eiser vraagt in hoofddorde dat hem het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en dat aldus de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen wordt hervormd.

1.Eerste onderdeel: Betreffende de identiteitsdocumenten.

Dat de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan het beweerde verblijf van de eiser in de Kandahar-stad in de Afghaanse provincie Kandahar, waarbij wordt

beweerd dat de kennis van de eiser over verschillende kernaspecten van het Afghaanse dagdagelijkse leven beperkt en fragmentarisch zou zijn;

Dat eerst en vooral, op algemene wijze, er moet worden op gewezen dat de vluchtelingdefinities in de Conventie van Genève en in de EU Kwalificatierichtlijn geen bepaling bevatten die vereisen dat een vluchteling recent in zijn land van herkomst of nationaliteit heeft verbleven opdat de status zou kunnen worden toegekend;

Dat recent verblijf op zich dus geen voorwaarde is die vervuld moet zijn opdat iemand als vluchteling kan erkend worden;

Dat in het geval van de eiser er kan worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal oordeelt dat de eiser niet op afdoende wijze zou hebben geantwoord op de kennisvragen die werden gesteld over de regio van herkomst en dat er daarom geen inzicht zou bestaan in de behoefte aan bescherming en dat het verzoek daarom zou moeten worden afgewezen;

Dat met andere woorden de Commissaris-generaal oordeelt dat, vermits de beweringen over de streek van herkomst niet geloofd kunnen worden, ook het overige vluchtverhaal ongeloofwaardig zou zijn en dat er dus geen nood zal zijn aan bescherming in de zin van de Conventie van Genève;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er verschillende keren op heeft gewezen dat het aantonen van recent verblijf de asielinstantie in de mogelijkheid stelt om na te gaan of de asielzoeker nood heeft aan internationale bescherming, nu bijvoorbeeld bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet valt uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel zou genieten of zelfs het staatsburgerschap zou hebben waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen (stuk 2: WESTERVEEN, G., "recent verblijf" in asielbeslissingen, [UNHCR Brussel, september 2009,p6];

Dat volgens het standpunt van het UNHCR, de node van "recent verblijf" toch niet zo goed thuis hoort in een onderzoek naar de nood aan bescherming in het kader van de Conventie van Genève, terwijl dit onderzoek wel beter thuishoort in een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming, omdat het gaat naar een onderzoek voor het risico op het lijden van ernstige schade in de streek van herkomst waar een gewapend conflict aan de gang is en misschien in andere delen van het land niet;

Dat er door het UNHCR wordt op gewezen dat vluchtelingenschap wordt vastgesteld ten aanzien van het land van nationaliteit, niet ten aanzien van een stad of een dorp in dat land en dat indien men zou oordelen dat een vervolging geografisch beperkt zou kunnen zijn, men het risico op vervolging in een ander deel van het land moet onderzoeken in het kader van de kwestie betreffende de mogelijkheid van binnenlandse bescherming (stuk 2: opct..p.7);

Dat dus tot de conclusie kan worden gekomen dat de kwestie of de eiser recent heeft verbleven in Kandahar geloofwaardig is of niet, niet echt van belang is voor het bepalen of er een nood is aan bescherming tegen vervolgingen in geval van terugkeer naar Afghanistan, maar er moet toch worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing er geen enkel onderzoek is gebeurd van het persoonlijk asielrelaas van de eiser, nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van de elementen die zij meent te moeten weerhouden en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de eiser niet recent in Kandahar zou hebben verbleven of dat hij een gebrek aan kennis heeft van de regio van Kandahar, van waar hij beweert afkomstig te zijn;

Dat er dus een gebrek aan onderzoek is geweest door de Commissaris-generaal die zich helemaal de hoofdvraag niet heeft gesteld, n.l. of de eiser een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van één van de redenen in de Conventie van Genève in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, n.l. Afghanistan;

Dat de vrees van de eiser niet moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn streek van herkomst, maar wel ten aanzien van zijn land van herkomst en de vraag moet worden gesteld of hij een efficiënte bescherming zou kunnen krijgen ergens elders in Afghanistan en of hij door de regeringsoverheden van Afghanistan een efficiënte bescherming zou kunnen krijgen tegen de vervolgingen, overal op het grondgebied van Afghanistan;

Dat deze vraag niet is onderzocht, omdat de bestreden beslissing er zich toe beperkt vast te stellen dat de eiser onvoldoende kennis zou hebben van zijn regio van herkomst, Kandahar, dit terwijl er niet wordt getwijfeld over zijn nationaliteit, n.l. de Afghaanse;

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat men zal twijfelen aan zijn Iraakse nationaliteit, zodat er geen reden kan worden gevonden waarom de Commissaris-generaal zich ontslaan zou weten

van de plicht om een onderzoek te voeren naar zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;

Dat de Commissaris-generaal twee kwesties lijkt te hebben verward, nl. de kwestie naar het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar het land van herkomst en anderzijds het onderzoek naar de nood subsidiaire bescherming;

Dat door de bestreden beslissing helemaal niet wordt beweerd dat zijn asielrelaas tegenstrijdigheden of incoherenties zou bevatten of dat het asielrelaas als ongeloofwaardig zou kunnen worden aangemerkt;

Dat bovendien, in hetgeen wat hierna volgt, zal worden aangetoond dat de bestreden beslissing zich ook vergist door het feit in twijfel te trekken dat de eiser afkomstig is van Kandahar, omdat de eiser wel degelijk blijkt heeft gegeven van zijn basiskennis van zijn streek van herkomst.

Dat er eerst op moet worden gewezen dat de eiser geen enkele opleiding heeft genoten en geen scholing heeft gekregen, wat ook wordt vermeld door de bestreden beslissing;

Dat het aan de Commissaris-generaal toebehoort om rekening te houden met deze afwezigheid van scholing in de beoordeling van de kennis die de eiser kan hebben en die van hem zou kunnen worden verwacht, gelet op deze afwezigheid van scholing;

Dat het maar logisch is dat men met deze afwezigheid van scholing kan eisen van iemand die een dergelijke afwezigheid van scholing heeft, ten aanzien van iemand die bijvoorbeeld een universitaire opleiding heeft gekregen;

Dat er ook op zeer omzichtige wijze moet worden omgesprongen met de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt over het land van herkomst, omdat het duidelijk is, met de uitgebreide middelen van informatievergaring, dat men tegenwoordig over zeer veel informatie kan beschikken over de meest uiteenlopende onderwerpen en streken, terwijl men daarom niet automatisch kan verwachten van iemand die afkomstig is uit deze streek dat deze automatisch over dezelfde graad van informatie zou beschikken als diegene waarover wij kunnen beschikken met onze uitgebreide toegang tot Internet enz.;

Dat er daarom, in de beoordeling van de graad van kennis van een betrokken persoon, altijd rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, de leefomstandigheden in het land van herkomst, zijn graad van opleiding en andere persoonlijke kenmerken en dat het zeer riskant is om in bepaalde gevallen te stellen dat iemand afkomstig uit een bepaalde streek dingen "zou moeten weten" omdat dit dikwijls uit gaat van een subjectievere appreciatie;

Dat de graad van kennis die iemand kan tentoon spreiden dikwijls afhangt van het soort vragen die worden gesteld, waarbij het voor zich spreekt dat algemene vragen over politieke ontwikkelingen, topografische kennis en dergelijke meer een bepaalde scholing of mobiliteit van de asielzoeker veronderstellen, terwijl vragen die verband houden met de eigen leefwereld van de asielzoeker het makkelijkst zijn te beantwoorden, zoals bijvoorbeeld vragen naar specifieke gerechten, in omloop zijnde munten, bepaalde belangrijke gebouwen in de stad van herkomst;

Dat de nadruk op deze kwestie onder andere wordt gelegd in een nota opgemaakt door het UNHCR en dit over de "country of origin information" en geloofwaardigheid (stuk 3: UNHCR, "country of origin information" en geloofwaardigheid", Gert Westerveen, september 2009.);

Dat het UNHCR er ook op wijst dat er moet worden rekening gehouden met persoonlijke voorkeuren van asielzoekers, waarbij het voorbeeld wordt gegeven van de Afghaanse asielzoekster aan wie werd gevraagd diverse radiozenders in haar land te noemen of waarbij het voorbeeld wordt gegeven waarbij vragen worden gesteld over recente "politieke" ontwikkelingen in het land van herkomst. Terwijl bepaalde mensen geen interesse hebben in politiek, vooral in landen die geconfronteerd worden met conflicten (stuk 3: op.cit., p.4);

Dat volgens het UNHCR, er soms een discrepantie bestaat tussen de verwachtingen van de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal of bij de rechter bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over wat asielzoekers "redelijkerwijs" zouden moeten weten en wat ze daadwerkelijk weten (stuk 3 : op.ct., p. 4-5);

Dat indien men bepaalde standaarden heeft om te bepalen wat goede "country of origin information" is, dan is het veel minder duidelijk hoe die informatie gebruikt dient te worden en dikwijls beperkt men zich tot het eenvoudig vergelijken van de verklaringen of bewijs afkomstig van de asielzoeker met hetgeen bekend is uit "country of origin information" (stuk 3 : op.ct., p.6);

Dat er echter bepaalde rechtspraak bestaat van de Canadese asielinstanties, die iets meer indicaties geven over standaarden die kunnen worden gehanteerd;

Dat aldus in verschillende uitspraken werd geëist door de beroepsinstantie dat de standaarden zouden worden uitgelegd die werden gehanteerd om de kennis van een asielzoeker te beoordelen (stuk 3 :op.cit., p.7-8);

Dat de bestreden beslissing ook helemaal niet uiteenzet wat de standaarden zijn die zouden worden gehanteerd bij de vergelijking van de verklaring van de eiser met de "country of origin information";

Dat de bestreden beslissing duidelijk geen rekening heeft gehouden met de afwezigheid van scholing van de eiser, wanneer hij wordt verweten dat hij weinig of geen kennis zou bezitten van de Afghaanse kalender en deze niet kon hanteren doorheen het gehoor, wat bleek uit het feit dat hij niet kon toelichten in welk jaar hij Afghanistan verlaten had en hij het jaartal niet kon noemen dat overeenstemt met het huidige kalenderjaar 2011; Dat de eiser ook niet kon preciseren in welk jaar hij geboren was en hij kon ook niet verduidelijken welke maanden in Afghanistan deel uitmaken van de winter en de lente; Dat de eiser helemaal geen scholing heeft genoten en helemaal niet bezig was met dergelijke schoolse kennis, nu hij steeds een winkel in kleding heeft uitgebaat;

Dat hij in het dagdagelijkse leven geen gebruik moest maken van de Afghaanse kalendertelling en helemaal niet op die manier leefde dat hij bijvoorbeeld een dagboek bij hield en dergelijke meer, wat helemaal niet gangbaar is in de Afghaanse handel, in tegenstelling tot in de Europese handel, waar alles veel meer met papier gebeurt;

Dat in informele economie in Afghanistan er zeer weinig gebruik wordt gemaakt van documenten en officiële gegevens, zodat de eiser geen nood had aan dergelijke kennis;

Dat ook aan de eiser wordt verweten dat hij onvoldoende kennis heeft van het Afghaanse geld, omdat hij vergat dat ook 5 Afghani een muntstuk is en geen bankbiljet, zoals hij beweerde; Dat de eiser ook beweerde dat de kleur van het kleinste biljet lichtblauw was en dat de kleur van 500 Afghani groen-blauw is, terwijl in werkelijkheid de kleur van 10 Afghani, het kleinste bankbiljet geel-groen is;

Dat de bestreden beslissing er geen rekening mee houdt dat in Afghanistan de economie niet zo goed geregeld is als in Europa en ondanks het feit dat er nieuwe muntstukken zijn, wordt er ook nog gebruik gemaakt van oud Afghaans geld, van voor de val van de Taliban, zodat er nog steeds 5 Afghani in bankbiljetten bestaat, en niet alleen in muntstukken, wat dateert van na de val van de Taliban;

Dat het mogelijk is dat de eiser zich heeft vergist over de kleur van wat de bestreden beslissing het kleinste biljet noemt, namelijk 10 Afghani, omdat dit geel-groen blijkt te zijn, maar de eiser heeft ook biljetten gezien van 5 Afghani en de kleur van deze biljetten is lichtblauw;

Dat de eiser ook heeft aangegeven dat de kleur van een biljet van 500 Afghani groen-blauw is, wat ook helemaal niet wordt betwist door de bestreden beslissing;

Dat bovendien de bestreden beslissing niet verwijst naar bepaalde informatie die zou aantonen dat 5 Afghani een muntstuk zou zijn en geen bankbiljet en ook niet dat de kleur van het kleinste biljet in Afghanistan geel-groen zou zijn;

Dat de bijgevoegde informatie in het administratief dossier enkel een kopie bevat van twee van een biljet van 10 Afghani, waaruit niet kan worden opgemaakt om welke kleur het gaat en dat een kopie van een dergelijk bankbiljet ook geen bewijs is dat het effectief om het kleinste bankbiljet van Afghanistan gaat;

Dat de bestreden beslissing dus helemaal niet heeft aangetoond dat de verklaringen van de eiser niet correct zouden zijn;

Dat bovendien blijkt uit een artikel op de website [www. financieel.infonu.nl](http://www.financieel.infonu.nl) dat er in Afghanistan intussen biljetten zijn van 1,2,5,10,20,50,100,200,500 en 1000 Afghani en munten van 1,2 en 5 Afghani (stuk 4: www.financieel.infonu.nl);

Dat deze informatie dus de verklaringen van de eiser bevestigt dat 5 Afghani ook een bankbiljet is en, net als een muntstuk;

Dat op een andere website kan worden nagegaan wat de kleur is van een bankbiljet en daar blijkt duidelijk uit dat het bankbiljet van 500 Afghani groen-blauw is (stuk 4 www.colnect.com/nl/banknotes/banknote/20797-500-Afghanis-2002-08-Issue-Afghanistan);

Dat blijkt uit dezelfde informatie dat een bankbiljet van 2 Afghani lichtblauw is, zoals de eiser heeft aangegeven (stuk 4), nu dit het kleinste biljet is in Afghanistan dat nog in gebruik is;

Dat de biljetten van 1 Afghani in onbruik zijn geraakt en werden vervangen door munten;

Dat uit deze informatie dus blijkt dat de eiser wel degelijk correcte verklaringen heeft afgelegd en dat hij wel degelijk op de hoogte van de betaalmiddelen in Afghanistan;

Dat vervolgens aan de eiser wordt verweten dat hij ook de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij vijf à zes jaar geleden verhuisde naar het dorp Mirbazar, buiten het centrum van Kandahar-stad, terwijl hij later op het CGVS eerst verklaarde dat hij nooit elders had gewoond dan in Kandahar-stad;

Dat hij op het CGVS ook aangaf dat hij slechts anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan in Mirbazar heeft gewoond en niet 5 of 6 jaar voor zijn vertrek, zoals hij eerder zou hebben aangegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat er sprake moet zijn van een misverstand op de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien hij wel degelijk anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan in Mirbazar heeft gewoond;

Dat een dergelijk misverstand niet uitzonderlijk is en geen gevolgen moet hebben op de geloofwaardigheid van de eiser;

Dat de eiser dan ook wordt verweten dat hij op de vlakte zou blijven over de omgeving waar hij woonachtig is geweest, dit terwijl hij toch wel correct een aantal wegen wist op te sommen die vanuit het plein Charsoo in het centrum van de stad Kandahar naar andere plaatsen gingen;

Dat de eiser niet wist in welke richting die wegen dan verder liepen, eenvoudigweg omdat hij nooit verder ging dan de stad Kandahar en Mirbazar, omdat hij dit niet nodig had om te overleven;

Dat de bestreden beslissing toch ook toegeeft dat de eiser correct een aantal plaatsen kan situeren rond het centrum van de stad Kandahar, maar men rekent de eiser dan af op het feit dat hij bepaalde dingen niet wist wanneer daar naar werd gevraagd door het Commissariaat-generaal;

Dat dus op overduidelijke wijze onvoldoende rekening is gehouden met het gebrek aan scholing van de eiser, die helemaal geen scholing heeft gehad. zodat er toch moet worden vanuit gegaan dat zijn kennis eerder beperkt is per definitie en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij op alle vragen die hem worden gesteld door de dossierbehandelaar, die over enorm veel kennis beschikt door het Internet en andere informatiebronnen;

Dat zo de eiser plaatsen zoals Qubay, Bazarche en Kashtta Karghnik niet kende;

Dat de eiser beperkte mobiliteit had en enkel woonde in Kandahar-stad en Mirbazar en een kledingzaak uitbaatte en geen reiziger was, zodat zijn geografische kennis zeer beperkt is, ook door zijn gebrek aan scholing;

Dat ondanks het feit dat hij bepaalde elementen van de geografie niet kent, er rekening moest mee worden gehouden dat hij wel degelijk bepaalde omliggende plaatsen rond het dorp Mirbazar kende, zoals Shari Naw en er is ook gebleken dat hij wel degelijk kennis heeft van plaatsen die zijn gesitueerd rond het centrum van de stad Kandahar;

Dat de eiser vervolgens bepaalde districten heeft opgenoemd. toen hem daarom werd gevraagd, maar er wordt hem verweten dat Mirbazar geen district is in de provincie Kandahar en dat bepaalde districten die hij heeft vernoemd niet aan het district Kandahar grenzen;

Dat de kennis van de eiser inderdaad redelijk beperkt is hieromtrent, omdat hij niet echt mobiel was en steeds in Kandahar-stad of Mirbazar bleef, zodat van hem niet kan worden verwacht dat zijn kennis hieromtrent uitgebreid is;

Dat de kennis over geografie in functie staat met de mobiliteit van een persoon en de eiser was nu eenmaal iemand die zich niet veel verplaatste, zodat van hem hieromtrent niet veel kennis kan worden verwacht;

Dat de kennis echter niet afwezig is, zoals blijkt uit zijn verklaringen, zodat de kennis van de eiser hieromtrent als afdoende moet worden beschouwd;

Dat vervolgens aan de eiser wordt verweten dat hij amper op de hoogte zou zijn van de socio-economische situatie in zijn regio;

Dat de eiser echter toch wel heeft aangegeven dat er een Chinees hospitaal was in Kandahar-stad in de buurt van Dand, wat ook wordt bevestigd door de informatie van het Commissariaat-generaal;

Dat de eiser ook heeft aangegeven dat er nog andere ziekenhuizen zijn in de stad, maar dat hij de namen niet kent omdat hij de borden niet kan lezen (afwezigheid van scholing);

Dat de bestreden beslissing dit echter niet als een voldoende verklaring aanvaard, wat onbegrijpelijk is; Dat de eiser geen welgesteld man is en daarom niet veel te maken had met een ziekenhuis, zodat hij niet kan worden geacht al deze instellingen te kennen;

Dat wat scholen betreft de eiser wel degelijk een aantal scholen heeft opgenoemd in de stad Kandahar, omdat hij hierover heeft gehoord, maar er wordt hem dan weer verweten dat hij niet weet waar die scholen zich bevinden;

Dat de eiser zelf geen kinderen heeft en dus niet kan worden geacht om exact de locatie van deze scholen aan te geven;

Dat hij enkel heeft horen spreken over deze scholen en dat zijn kennis dus daardoor wordt bepaald;

Dat de eiser enkel maar zijn kennis kan overbrengen wanneer hij deze ook effectief bezit, wat verklaart dat hij ook heeft aangegeven dat hij ooit een meisjesschool is voorbij gewandeld in de stad in de buurt van Kherqa Sharif, maar dat hij de naam van de school niet meer weet;

Dat er toch rekening moet mee worden gehouden dat de eiser toch een bepaalde kennis heeft, namelijk dat er wel degelijk een meisjesschool ligt in die buurt, wat ook blijkt geeft van zijn kennis;

Dat vervolgens wordt gewezen op het feit dat de eiser de huidige provincie gouverneur bij naam kent en weet dat hij Pashtoen is, maar dat hij niet op de hoogte bleek te zijn van een recente mislukte aanslag op het voertuig van de gouverneur; Dat de eiser inderdaad daarvan niet op de hoogte was, maar opnieuw, er moet rekening worden gehouden met de kennis die hij wel degelijk heeft en met van hem verwachten dat hij kennis heeft van alle informatie die in het bezit is van het Commissariaat-generaal die kan beschikken over talrijke informatiebronnen en dikwijls beter geïnformeerd is dan de gemiddelde Afghaan;

Dat de eiser aldus ook heeft kunnen aangeven dat de vorige gouverneur Asadullah Khalid, maar hij weet niet veel meer te vertellen over deze persoon, ook niet het aantal jaren dat hij gouverneur was;

Dat de eiser helemaal niet bezig is met politiek en hierover ook met meer informatie kan geven; Dat de eiser ook de burgemeester van Kandahar-stad heeft kunnen benoemen, heeft kunnen aangegeven dat hij Pashtoen is en dat hij in het buitenland heeft verbleven;

Dat de eiser, die helemaal niet bezig is met politiek niet kan worden verweten dat hij voor de rest niets meer weet over deze figuur;

Dat de eiser daarom ook heeft aangegeven dat hij helemaal niets weet over dergelijke zaken, wanneer hem werd gevraagd welke partij er het sterkst aanwezig is in Kandahar-stad en of hij ook voorbeelden kon geven van politieke partijen;

Dat het gebrek aan aandacht schenken aan de afwezigheid van scholing van de eiser duidelijk blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing aan de eiser verwijt dat hij zich niet herinnert gedurende welke jaren de Taliban aan de macht was, terwijl de eiser wel duidelijk heeft aangegeven dat de Taliban 8 of 9 jaren aan de macht waren in Afghanistan, volgens hem;

Dat de eiser, die helemaal niet geschoold is, niet precies kan aangeven hoe lang de Taliban aan de macht is geweest;

Dat de eiser het had over een aanval op de Amerikanen anderhalf jaar geleden in Senziri, een plaats buiten het centrum van de stad, waarover geen informatie kan worden gevonden in de informatie van het CGVS, wat nog niet betekent dat deze aanslag niet zou hebben plaats gevonden;

Dat de eiser ook heeft kunnen aangeven dat hij op de hoogte was van een grootschalige ontsnapping uit de Sarpoza gevangenis, maar er wordt hem dan weer ten kwade geduid dat hij hierover pas enige toelichting gaf wanneer hem daar uitdrukkelijk over gevraagd werd;

Dat dit nog niet betekent dat zijn kennis beperkt is, omdat de eiser wel degelijk blijkt heeft gegeven van kennis, hoewel men het kan betreuren dat dit gebeurt nadat er uitdrukkelijk om gevraagd werd, maar dit

betekent dan nog niet dat hij blijk zou geven van beperkte kennis en dat hij ongeloofwaardig zou zijn wat betreft zijn verblijf in Kandahar;

Dat de eiser nog niet heeft gehoord van de eerste vrouwelijke politieagente uit Kandahar die werd gedood in een aanslag in 2008, maar de onwetendheid van de eiser over dit geïsoleerd incident bewijst nog niet dat hij niet in Kandahar-stad recent heeft verbleven;

Dat de eiser nog wel degelijk informatie heeft gegeven over veiligheidsincidenten in Kandahar die recent hebben plaatsgevonden en dat zijn kennis als afdoende moet worden beschouwd;

Dat daarom de eiser op zijn minst het statuut van subsidiaire bescherming moet worden toegekend, gelet op zijn afkomst uit Kandahar-stad, waar nog steeds een situatie van een gewapend binnenlands conflict woedt, dat aanleiding moet geven tot subsidiaire bescherming;

Dat daarnaast, gelet op de geloofwaardigheid van zijn afkomst en recent verblijf, er ook moet worden geoordeeld over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waar het Commissariaat-generaal geen oordeel heeft over geveld;

Dat zijn relaas zeer geloofwaardig en gedetailleerd is en dat hij een bescherming nodig heeft tegen de Taliban die hem op individuele wijze vervolgen;

Dat de Afghaanse overheid nog altijd geen efficiënte bescherming biedt tegen dergelijke vervolgingen en dat hem bepaalde politieke opinies worden toegedicht door de Taliban, wat de oorzaak is van de vervolgingen die hij ondergaat;

Dat hem dus het statuut van vluchteling moet worden toegekend en in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming;"

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De nood aan bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld in functie van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, voor een staatloze, in functie van het land van zijn vroegere gewoonlijke verblijfplaats (RvV 24 juni 2010, nr. 45 397 AV). Het komt aan verzoeker toe om het bewijs te leveren van zijn nationaliteit. *In casu* verklaarde verzoeker van Afghaanse nationaliteit te zijn (stuk 10, Verklaring DVZ, punt 6) en trachtte hij zijn nationaliteit aan te tonen door de neerlegging van zijn taskara (stuk 13, Documenten, Taskara). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat onder andere taskara's zowel in Afghanistan als daarbuiten te koop zijn waardoor deze documenten slechts zeer beperkte bewijswaarde hebben (stuk 14, Landeninformatie, SRB Afghanistan, "Corruptie en valse documenten, 01/10/2010). Verzoeker betwist dit standpunt niet in zijn verzoekschrift. Op 8 september 2011 maakte verzoeker per fax een kopie van een document over waar de tekst "*carte élection*" wordt bijvermeld, maar waarbij verder geen enkele uitleg wordt verschaft. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker geen overtuigend document neerlegt dat zijn nationaliteit bewijst.

2.4. Aan de door verzoeker neergelegde documenten kan verder slechts bewijswaarde worden toegedicht voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de beweerde Afghaanse nationaliteit van verzoeker op de helling komt te staan door zijn beperkte kennis over essentiële gegevens. Zo werd vastgesteld dat verzoeker een ondermaatse kennis heeft van de Afghaanse kalender, wat toch een kernaspect is van het Afghaanse dagdagelijkse leven. Zo kon verzoeker de kalender tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal helemaal niet hanteren. Hij kon niet toelichten in welk jaar hij Afghanistan had verlaten, slaagde er niet in het Afghaanse jaartal te noemen dat overeenstemt met het huidige kalenderjaar 2011 en kende zijn geboortjaar niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, 2-4). Verzoeker kon wel correct elf van de twaalf Afghaanse maanden opsommen, doch wist niet welke maanden in de winter en welke in de lente

vallen, wat toch zeer opmerkelijk is en de indruk wekt dat verzoeker voor zijn gehoor een lijstje met maanden heeft ingestudeerd (*Ibid.*, p. 4). Ook wanneer verzoeker gevraagd werd enkele koude maanden op te noemen, moest hij het antwoord schuldig blijven (*Ibid.*, p. 4). Verder wist hij wel correct dat de viering van het nieuwe jaar “Navruz” heet en dat het op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal al voorbij was, doch kon hij merkwaardig genoeg niet zeggen wanneer die feestdag dan wel plaatsvindt (*Ibid.*, p. 4). Het is immers, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, algemeen geweten dat de eerste dag van het nieuwe jaar op 1 hamal valt. Verzoekers gebrekkige praktische kennis van de Afghaanse kalender is zeer opmerkelijk en plaatst grote vraagtekens bij zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Immers, van een persoon die beweert meer dan 30 jaar in Afghanistan te hebben gewoond en geleefd en er 17 of 18 jaar lang een eigen winkel te hebben uitgebaat in het centrum van een van de grootste steden van het land, kan redelijkerwijs een gedegen kennis van de Afghaanse kalender worden verwacht. Het feit dat verzoeker geen scholing zou hebben gehad doet hier niets aan af en verschoont geenszins zijn gebrekkige kennis ter zake. Ook van een ongeschoold Afghaan kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij een begin van kennis van de Afghaanse kalender bezit en minstens kan zeggen welke maanden in de winter vallen. Verder blijkt verzoeker, die verder merkwaardig genoeg tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel voorbeeld van een Afghaanse politieke partij kon geven en zich de laatste presidentsverkiezingen niet herinnerde, ook weinig af te weten van het Talibanregime dat van 1996 tot en met 2001 in Afghanistan heerste, wat zeer eigenaardig te noemen is, gezien Kandahar, de stad waar hij langdurig beweerd te hebben gewoond, toch bekend stond als het Taliban-bolwerk en verzoeker de onveilige situatie in Kandahar zelf toeschreef aan de Taliban. Verzoeker verklaarde verkeerdelijk dat de Taliban acht of negen jaar aan de macht waren in Afghanistan en kon zich de jaren wanneer dat was niet meer herinneren. Verder kon hij geen belangrijke Talibancommandanten in Kandahar opnoemen en wist hij ook niet hoe de politie tijdens het Talibanregime werd genoemd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, p. 12). Aangezien verzoeker er niet in slaagt door middel van geloofwaardige verklaringen zijn nationaliteit aannemelijk te maken, is het onmogelijk om een correct beeld te krijgen van zijn behoefte aan bescherming.

2.5. Bovendien stelt de Raad met betrekking tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verklaart tweemaal beschoten te zijn geweest. Hij zou een eerste maal beschoten zijn geweest toen hij met zijn vader, die bij dit incident om het leven zou zijn gekomen, met de taxi op weg was van Panjwayi naar Mirbazar. Een drie- à viertal dagen later zou verzoeker opnieuw onder schot zijn genomen, ditmaal in Mirbazar, 's avonds toen hij terugkwam van zijn winkel in Kandahar-stad. Aan de twee schietincidenten zou een inbraak in het huis van verzoekers vader zijn voorafgegaan, gelegen in het dorp Ghargai in het district Panjwayi van de provincie Kandahar. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem ingeroepen vervolgingsproblemen verband houden met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag. Door *in fine* van zijn verzoekschrift op ongestaafde wijze te plegen dat hem bepaalde politieke opinies worden toegeschreven door de Taliban (Verzoekschrift, p. 10), toont hij niet aan in zijn land van herkomst omwille van één van voornoemde criteria van het Vluchtelingenverdrag te worden vervolgd. De aan verzoeker toegeschreven politieke opinies zijn weinig ernstig te noemen nu, zo stelt de Raad vast, verzoeker nooit eerder, noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, gewag heeft gemaakt van het feit dat zijn vervolgingsproblemen zouden zijn ingegeven door politieke redenen. Verzoeker gaf overigens tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aan dat hij niet veel van politiek afweet en stelt ook thans in zijn verzoekschrift dat hij “*helemaal niet bezig is met politiek*” (Verzoekschrift, p. 9). Bijgevolg is het onduidelijk waarom de Taliban hem bepaalde opinies zouden toeschrijven. De ingeroepen problemen zijn, zo stelt de Raad vast, niet van politieke, doch van louter gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

2.6. Wat de beoordeling van verzoekers ingeroepen problematiek in het licht van de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming betreft, en meer specifiek op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker, die beweert steeds in de regio Kandahar te hebben gewoond en aldaar de feiten die aanleiding geven tot het reëel risico op ernstige schade situeert, een dermate geringe kennis omtrent de regio Kandahar en de veiligheidssituatie aldaar vertoont, dat aan zijn verkeringen geen geloof kan worden gehecht. In de eerste plaats wijst de Raad op verzoekers beperkte geografische kennis. Verzoeker beweert vanaf zijn geboorte tot aan zijn vlucht uit

Afghanistan in de provincie/regio Kandahar te hebben gewoond. Hij zou zo goed als zijn hele leven in Kandahar-stad, meer bepaald in district 2, hebben gewoond en het laatste anderhalf jaar –op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij evenwel over de laatste 5 à 6 jaar, doch later tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende hij die verklaring- in Mirbazar, dat in de nabije omgeving van Kandahar-stad is gelegen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, p. 2-3). Verzoeker beschikt merkwaardig genoeg echter over een zeer beperkte geografische kennis van die regio. Zo gaf hij op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd naar omliggende plaatsen rond het dorp Mirbazar, verkeerdelijk, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, Landeninformatie, nr.3), aan dat er wel huizen staan, maar geen andere plaatsen rond Mirbazar liggen en bleek hij plaatsen als Kubay, Bazarche en Kashtta Karghank niet te kennen, ofschoon deze zich allen in de zeer nabije omgeving van Mirbazar bevinden, zoals blijkt uit diezelfde informatie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, p. 9). Ook het dorp Bazarcha, dat in de nabije omgeving van Mirbazar is gelegen, kende verzoeker niet. Ook al zou verzoeker niet veel gereisd hebben, dan nog kon van hem, gelet onder meer op zijn profiel als handelaar en op het feit dat hij het laatste anderhalf jaar vaak over en weer ging van zijn winkel in Kandahar-stad naar zijn woning in Mirbazar, verwacht worden de namen van enkele dorpen in de nabije omgeving van Mirbazar te (her)kennen. Het is overigens zeer opmerkelijk dat verzoeker de plaats Kashtta Karghank niet kende, maar wel Gordigan wist te situeren. Beide plaatsen liggen immers in de nabije omgeving van zowel Kandahar-stad als Mirbazar, zoals uit voornoemde informatie blijkt. Verder kon verzoeker wel correct een aantal wegen opsommen die vanuit het plein Charsoo in het centrum van de stad Kandahar naar een andere plaats gaan, maar bleek hij niet te weten in welke richting deze wegen dan verder lopen. Verzoeker beschikt overigens niet enkel over een beperkte geografische kennis omtrent zijn beweerde regio van herkomst. Ook zijn kennis over de omliggende districten van Kandahar blijkt zeer gering, wat erg bevreemdend is, rekening houdend met het belang van de districten in de Afghaanse samenleving. Zo noemde hij Spin Boldak, Maywand en Maruf als omliggende districten van Kandahar, terwijl deze districten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, Landeninformatie, nr.3b), in werkelijkheid niet aan Kandahar-district grenzen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, p. 10). Ook beschouwde hij Mirbazar verkeerdelijk als een district en Lashkar Gah als een provincie, terwijl dit in werkelijkheid een district van de provincie Helmand is (*Ibid.*, p. 10). Verzoekers gebrekkige geografische kennis omtrent de regio Kandahar plaatst ernstige vraagtekens bij zijn bewering zijn hele leven lang daar te hebben geleefd en gewoond. Het doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vervolgingsproblemen, die verzoeker allen in die regio situeert.

Daarnaast dient te worden gewezen op verzoekers incoherente, tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen omtrent zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan en de periode dat hij daar zou hebben verbleven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd wat het laatste adres voor zijn komst naar België was en of hij voordien elders had gewoond, dat Kandahar-stad, district 2, zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan was en dat hij nooit elders in Afghanistan had gewoond (*Ibid.*, p. 2-3). Echter, toen de commissaris-generaal hem vervolgens confronteerde met het feit dat hij eerder had aangegeven dat hij ook in Mirbazar had gewoond, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij in district 2 geboren te zijn en later naar Mirbazar te zijn verhuisd (*Ibid.*, p. 3). Gevraagd wanneer hij dan was verhuisd, gaf verzoeker aan dat dit “1.5 jaar geleden” was (*Ibid.*, p. 3). Toen de commissaris-generaal verzoeker vervolgens confronteerde met zijn verklaring afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij al een vijf- à zestal jaar geleden verhuisd was, ontkende verzoeker die verklaring en beweerde hij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat hij pas anderhalf jaar voordien naar Mirbazar was verhuisd (*Ibid.*, p. 3), een bewering die blijkens het verslag van verzoekers gehoor aldaar feitelijke grondslag mist. Immers, uit dit verslag, dat aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en door hem voor akkoord werd ondertekend, blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar zijn laatste adres(sen) van de laatste twee jaar van zijn verblijf in Afghanistan, verklaarde dat “*ik woonde de laatste 5 à 6 jaar in Mirbazar*” (stuk 10, interview DVZ 17/12/2010, nr. 9). De vaststelling dat verzoeker in eerste instantie aan de commissaris-generaal verklaarde zijn hele leven lang in Kandahar-stad te hebben gewoond, om nadien, geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn verklaringen drastisch te wijzigen en te bevestigen dat hij ook in Mirbazar heeft gewoond, doet, net als de vaststelling dat hij omtrent de duur van zijn verblijf in Mirbazar twee verschillende en sterk uiteenlopende verklaringen aflegde, in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van die verklaringen en aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Voorts is er de vaststelling dat verzoeker, ofschoon die beweert zijn hele leven lang in de provincie Kandahar te hebben gewoond en gedurende een periode van 17 à 18 jaar een eigen kledingwinkel in het centrum van de stad Kandahar te hebben uitgebaat, maar weinig informatie kan geven over de veiligheidssituatie in Kandahar. Gevraagd een aantal veiligheidsincidenten op te noemen die zich in zijn regio hebben voorgedaan, verwees hij enkel naar een aanval op de Amerikanen die eind 2009/begin 2010 zou

hebben plaatsgevonden in Senzeri, een plaats buiten het centrum van de stad. Volgens verzoeker kwamen hierbij veel mensen om en ging het, zo had hij anderen horen zeggen, om een zelfmoordaanslag (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/05/2011, p. 7). Toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij nog andere voorbeelden kende van dergelijke incidenten, verklaarde verzoeker zeer algemeen dat *“er waren veel anderen kleine incidenten; maar dit was het belangrijkste”* (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker concretiseerde deze bewering echter niet in het minst. Van de zogenaamde grote aanslag in Senzeri is overigens, zo stelt de Raad vast, in de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatiebundel toegevoegd aan het administratief dossier merkwaardig genoeg niets terug te vinden. Verzoeker bleek voorts wel op de hoogte te zijn van een grootschalige ontsnapping uit de Sarpoza-gevangenis in Kandahar-stad, maar kon slechts na uitdrukkelijk daartoe te zijn gevraagd, enige toelichting geven over incidenten die daar hebben plaatsgevonden (*Ibid.*, p. 8). Van Malali Kakar, de eerste vrouwelijke politieagente uit Kandahar die gedood werd in een aanslag in 2008, bleek verzoeker nog nooit te hebben gehoord (*Ibid.*, p. 10). Het is, gelet op de onveilige situatie aldaar en op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat Kandahar-stad in het verleden steeds een onveilige plaats is geweest en dit nu nog is (*Ibid.*, p. 7), erg bevreemdend te moeten vaststellen dat verzoeker slechts in zeer beperkte mate informatie kan geven over de veiligheidssituatie in Kandahar. Deze vaststelling zet verzoekers bewering van daar afkomstig te zijn en er steeds te hebben gewoond en geleefd dan ook in ernstige mate op de helling, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die door verzoeker in die regio worden gesitueerd en die aanleiding zouden geven tot een reëel risico op ernstige schade.

2.7. Wat de beoordeling van verzoekers situatie in het licht van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, dient rekening te worden gehouden met de regionale verschillen met betrekking tot de veiligheidssituatie. Het ontbreekt de Raad echter, omwille van de hierboven weergegeven motieven, aan concrete, tastbare gegevens om te bepalen ten aanzien van welke Afghaanse regio de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient te worden getoetst. Immers, bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

2.8. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, met name een tekst over *“recent verblijf”* in asielbeslissingen, een tekst over *“country of origin information”* en geloofwaardigheid en informatie over de koers van de Afghani, doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN